

schrik had haar krachten gebroken.

Zonder te willen, zonder te denken liep zij door. Alles in haar gleeed weg. Er was nu een wijde, wezenlooze leegte. . . .

Opeens stond zij vóór 't water.

In den mist had zij de brug niet herkend en was er naast naar beneden geloopen. Het water glom en bewoog in de duisternis.

In de verte verhief zich dreigend iets zwarts: de romp van een schuit. Maar het water was vriendelijk, zacht kabbelend.

En nu kwam de gedachte in haar arm, gemarteld hoofd: 'Dood zijn, geen pijn meer hebben.'

Die gedachte zoog zich vast aan haar hersens. Haar voeten gingen, onbewust. . . .

Een doffe plons.

En Baboe leed niet meer.

Jacob Israël de Haan

FIJNE FRAGMENTEN

EEN OUD HUIS

Het oude huis, waarin ik op menigen tijd vertrouwelijk verkeerden kon, stond aan de Markt gebouwd, die het vierkante binnenstuk van het Kuilemburger dorps-stadje is. Van buiten geleeke het eene huis er twee te zijn, ieder met een grijze trapgevel weerszijds een breede bruine deur. Maar het was er waarlijk slechts één, dat fraai en voornaam was, meer binnen dan buiten. Het oude huis was wel ruim voor de twee menschen, die er woonden, voor eene moeder met haren jongen, en die maar weinige verkeerden met anderen onderhielden. Dus was die woning meest zonder geluid.

Er wentelde een duistere trap door de woning, wier leuning ik geen enkele maal niet ontroerend bewonderde. Er was verguld smidswerk aan, daarboven lag een houten leiding, glad en gesleten. Nooit liep ik op die trap zonder mijne hand langs de houten leuning te laten loopen. Er waren drie bochten in deze leuning, en wanneer mijne hand daar doorhenen gleeed, kon ik geheel langs mijnen rug van ontroering rillen.